

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN F.O.R.
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nummer 8

15. APRIL 1937

86. Aargang

Mormonernes Tabernakel

Salt Lake City, Utah.

Hvor De Sidste Dages Hellige samledes til Kirkens
halvjaarlige Konference den 4, 5 og 6 April.

(Se Artikel Side 121).

Hvad det vestlige Amerika skylder Mormonerne.

Det er uhyre sjældent, at den danske Presse har aabnet sine Spalter for et rosende Ord om Mormonerne, men tværtimod har man været villige til at optage og gengive, hvad ondsindede eller uvidende Mennesker havde at sige angaaende Mormonkirken eller dens Ledere. Saa det var i Sandhed vederkvægende at læse Paul Raae's Artikel i »Berlingske Tidende« for 19. Marts, hvori han giver en frisindet og fordomsfri Beskrivelse af, hvad han saa og hørte i Salt Lake City. For Aar tilbage var det ogsaa gangbart at skrive nedsættende om Mormonerne i amerikanske Blade, men samtidig var der ogsaa dem, der ligesom Paul Raae, skrev sandfærdigt og fordomsfrit om det de saa. En Hr. Caleb York, en Ikke-Mormon, skrev saaledes en Artikel i »St. Louis Daily Globe-Demokrat« en Artikel, som jeg her ønsker at gengive:

»Den 97. Meridian deler de Forenede Stater i to næsten lige store Dele. Den gennemskærer Staterne Teksas, Oklahoma, Kansas, Nebraska og Syd- og Nord-Dakota. Paa begge Sider er der et Fladerum af henimod 10 Millioner Kvadratomile. Men denne Delingslinie (Meridian) er mere end en forestillet geografisk Mærkesten; det er Divisionslinien mellem det virkelige Øst og det sande Vest, og denne Linie er ikke dannet af Mennesker, men af Naturens Gud. Disse to Hoveddivisioners fysiske Natur er ligesaa forskellig som Nat og Dag. Paa den østre Side findes der bølgende Prærier, skovklædte Høje og brede, rige Floder; paa den vestre Side er der skyhøje Bjerge og endeløse Ørkenen. Paa den ene Side er Naturen smilende, paa den anden alvorlig og truende. Naturligvis er der Undtagelser paa begge Sider; men det anførte kan betegnes som fremtrædende Karaktertræk.

Den opmærksomme Iagttager maa spørge, hvorledes denne store Forskel fremkommer. Svaret kan gives med det ene Ord: Vand. Øst for den 97. Meridian giver Naturen selv en Overflod af Regn og Sne, der fremelsker en rig og yppig Vegetation; paa den vestlige Side er derimod det modsatte Tilfældet, naar lige undtages Stillehavskysten, som jo ved sin Beliggenhed ved Havet er et Paradis. Der- som den samme Regnmængde faldt i Vest som i Øst og fordelte sig paa samme Maade over Landet, saa vilde den anførte Forskel aldeles høre op. Bjergene vilde naturligvis blive, men Ørkenen vilde snart forsvinde; thi det har mere

og mere vist sig, at Amerika slet ikke har nogen virkelige Ørkener, og det er bleven mere end tilstrækkelig bevist; at de store Landstrækninger, som nu alene frembringer vild Salvie og Kaktusbuske, er fabelagtig rige med Hensyn til alt Planteliv, og at de saakaldte Ørkener ikke behøver andet end Vand for at frembringe en større Frugtbarhed, end de mest sangvinske af Østens Farmere nogensinde har drømt om. Vand er derfor ligesaa nødvendigt for Vestens materielle Frelse, som det efter nogles Mening er for Synderes Frelse, og det er ved den kunstige Vanding, at det golde og haabløse Vest er kommen til sin ubegrænsede Rigdom. Det er netop Vand, som har frembragt en ny Flodbølge af Emigration, der nu fylder de vestlige Stater med en Befolkning, hvor Trivsel og Velvære hersker. Man har nu begyndt at kalde det »det gyldne Vest«; men det er langt snarere Vandet end Gullet, der giver dette Navn Berettigelse. Det bør her erindres, at det var Mormonerne, som først lærte Amerikanerne at anvende Vand paa deres Land og Marker.

Østen har altid indrømmet, at de stod i Taknemligheds-gæld til »Pilgrimsfædrene«. De bleve forfulgte for deres Religion, hvorfor de søgte og fandt et Fristed i Vest over det store Hav. De havde ikke til Hensigt at grundlægge et Kejserdømme, nej, Hensigten med deres Udvandring var at finde Ensomhed; thi de ønskede at leve i Fred og at dyrke Gud ifølge deres Samvittigheds Bydende. Men Ensomhed i et nyt og ubeboet Land bragte dem Ansigt til Ansigt med fysiske Problemer, paa hvis heldige Løsning deres hele Tilværelse og Eksistens beroede. Pilgrimsfædrene maatte spise for at leve, og det var denne absolutte Nødvendighed, som tvang dem til at underlægge sig den golde Ørken. Vesten har imidlertid ogsaa sine Pilgrimsfædre, selv om de for en lang Tid ikke er blevet anerkendte. Det var ikke de Mænd, som fyldte med Guldfeber jog over Sletterne i 1849; nej, det var tidligere Emigranter, som hverken Guld eller anden jordisk Rigdom kunde friste. De søgte ogsaa Ensomhed, og de fandt den ligeledes i det fjerne Vest ovre paa den anden Side af et stort Hav, der forlængst er forsvundet.

I Lighed med Pilgrimsfædrene i Ny-England havde de kun et Ønske, og det var at finde et Fristed, hvor deres Forfølgere ikke kunde naa dem, og hvor de kunde dyrke deres Gud i Fred. De bleve ogsaa stillede Ansigt til Ansigt med det ubarmhjertige Problem: Eksistens, men endnu mere alvorligt end Mændene ved Plymouth, og ved at løse det blev ogsaa de Grundlæggerne af et nyt Imperium.

Det var i Foraaret 1847, at Brigham Young og hans lille,

tapre Skare af 148 Sjæle vandrede over Sletterne med det forjættede Land som Rejsens Maal. Deres Leder var dem baade Moses og en Josva; men i Modsetning til det fordums Israel svækkedes deres Tillid og Tro paa ham ingen Sinde, ikke engang, da de naaede frem fra Bjergpasset og foran sig saa den trøstesløse Dal, hvor deres Fremtidshjem skulde være. Det Land, hvortil han havde ledet dem, var ikke et Land, som »flød med Mælk og Honning«; der fandtes ingen smaragdgrønne Græsgange, ingen skyggefulde Lunde, ingen smilende Vingaarde. Det frembød et stolt og imponerende Syn af et fuldstændigt trøstesløst Øde. Synet var overvældende, men det fremkaldte ærefrygtindgydende Alvor og Haabløshed.

Hvorledes er det i Dag? — Der findes ingen Steder i Nutiden et mere inspirerende Syn end det, som Saltsødalen fremviser: Dens udstrakte Marker af rig, grøn Lucerne med de tilgrænsende Agre af lysere farvet Hvede og Majs, de velindrettede Farmerhjem, omgivet af trivelige Frugthaver, omkransede de smilende Landsbyer. Det spejlblanke Vand i den store Sø og de stolte, nøgne Bjergtoppe i Baggrunden danner et Maleri saa storslaaet og skønt, at Sproget ikke har Ord til at beskrive det. Ved dette Syn maa Iagttageren uvilkaarlig udbryde: »Her findes Fred, Komfort og Trivsel, hvis Lige faa Lande i Verden kunne fremvise!«

Naar man fordyber sig i dette fortryllende Billede, er det vanskeligt at tro, at det nogensinde har været anderledes; at al denne Ynde, al denne materielle Velstand kan være fremtryllet af Ørkenen. Endnu vanskeligere kan man forestille sig disse Mormon-Pionerers Følelser, da de første Gang saa det gølge og haabløse Øde. De kom fra et Land, hvor Naturen er ødsel og overdaadig med sine Rigdomme, og hvor Vegetationens Yppighed og overordentlige Talrigbed danner de betydeligste Hindringer for et indbringende Agerbrug. De kom fra en Race, der havde maattet rydde mørke Skove for at indvinde Agerland, uvidende om det Faktum, at Prærielandet ogsaa egnede sig til Dyrkning. Størstedelen af dem var Farmere, og alle forventede de, at de ved at dyrke Jorden vilde kunne skaffe det daglige Brød i Fremtiden. Deres Moses havde ikke lovet dem Manna. Man kan sige, hvad man vil om deres besynderlige Religion og Tro, men den indbefattede i alt Fald ikke Dovenskab fra deres Side i Haab om, at Forsynet vilde gøre det, som de ikke selv gad gøre.

Inden de paabegyndte deres Vandring, raadede deres Leder dem til at bytte alle deres jordiske Ejendele for Harver, Plove og Sædekorn; deres Bagage kom derved ho-

vedsagelig til at bestaa af Farmredskaber, da de gik over Sletterne. Det rette Kendskab til disse Fakta er nødvendigt for ret at forstaa den Modløshed, der greb dem, da de den 24. Juli 1847 naaede igennem Emigrationskanyon (et Bjergpas), og saa udstrakt foran sig — et vældigt Øde.

Enten nu Anvendelsen af Irrigation (kunstig Vanding), som paabegyndtes i Saltsødalen var i følge Aabenbaring fra Gud, hvad alle troende Mormoner antager, eller om Brigham Young fulgte venlige Indianeres Raad, hvad andre mener, eller han fulgte Bibelens Meddelelse om Systemets Anvendelse i Ægypten og Asyrien, hvad atter andre mener, og hvilket synes mest rimeligt, saa betyder det ikke meget; thi en Kendsgerning er det, at blandt hele den angelsaksiske Race i Amerika var Mormonerne de første, som anvendte det i Praksis. De er Grundlæggerne af et før ukendt Vandingsssystem i dette Land, noget, deres Forfædre aldrig havde hørt om, og som de heller ikke selv kendte noget til, før de kom til Utah. De var de første, som demonstrerede den fabelagtige Frugtbarhed af Ørkenlandet i Vesten, og de var de første Amerikanere, som ved virkelige Eksperimenter beviste, at Amerikas Ørkenland er det mest produktive paa vor Klode, naar det kun faar tilstrækkeligt Vand. Men ikke alene var de de første til at vise dette i Utah, men ogsaa i Kalifornien, Nevada, Idaho, Colorado og Arizona. Deres Kolonier udsendte fra Moderkolonierne i Utah, spredte Vandings-Evangeliet vidt og bredt igennem alle Bjergregionerne, og de underfulde Resultater, som paafulgte, fremkom netop ved nøje Anvendelse af deres Metode. Med eet Ord: Mormonerne er Efterkommere af Pilgrimsfædrene, der ophjalp Agerbruget i det vestlige Amerika, og da Agerbrug for en Del er Grundvolden til al Velstand og Rigdom baade i Øst og i Vest, følger heraf, at alt dette skyldes Mormonernes Initiativ.

Men de Mormoner, som fulgte Brigham Young til Utah, havde ikke Tanke om at grundlægge noget. Young selv havde maaske Visioner om et Kongedømme, men Størstedelen af hans Skare forventede intet og haabede intet uden religiøs Frihed. For at opnaa dette, og alene derfor, rejste de over Sletterne; deres materielle Bedrifter frembragtes ved deres Stillings og Omgivelsers Krav. Frihed, religiøs eller civil, har meget lidt Værdi, naar der mangler Brød, og da Mormonerne var uden Brød, maatte de selv skaffe det; men de spildte ingen Tid med at udfinde Maaden og Midlerne.

De vidste ikke, hvor meget eller hvor lidt Landet vilde producere; efter Udseendet at dømme vilde det kun give ringe Afgrøde. Jorden var nemlig saa overfyldt med Alkali

(Potaske), at den næsten ikke kunde gennemtrænges. Ikke des mindre var een Ting sikker, og det var, at enten Jorden var rig eller mager, produktiv eller uproduktiv, saa maatte den have Vand; derfor var det allerførste Arbejde, som deres Leder forlangte af dem, da de havde slaaet midlertidig Lejr, at konstruere en Grøft, som kunde lede Vandet fra en lille Bjergstrøm til et Stykke Land, som blev udset til Dyrkning, og dette blev altsaa Begyndelsen til Markvanding i det anglosaksiske Amerika.

Det var maaske et meget primitivt System — maaske baade simplere og mindre tidssvarende end det, der vandede Mesopotamiens Sletter i Abrahams Dage, og primitivt vedblev det at være mange Aar efter; men det gjorde sin Nytte; thi ved Hjælp af denne simple Grøft ydede den uproduktive Jord nu Overflod, og Koloniens Fremtid var med Hensyn til det materielle Behov sikret.

Brigham Young, som fuldt vel fattede Vandets store Værdi, indførte dernæst et eget Slags System for Deling af Ejendomsret til det dyrkbare Land, og Vandmængden blev lagt til Grund for dette System, saaledes at hver Mand fik tildelt netop saa meget Land, som han behøvede til sin Families Underhold, og som han kunde dyrke forsvarligt. Det indskrænkede Forraad af Vand, og den store Bekostning ved at bringe det til Landet, nødvendiggjorde Begrænsning i Landuddelingen, og paa enkelte Steder blev den meget lille, naar man sammenlignede de oprindelige Farme med de store Farme i Østen; men dette System blev Modellen til alle de senere Mormon-Settlementer. Enkelte Central-Lodder, indeholdende omtrent en Tønde Land, blev tildelt Købmænd, Læger og andre Forretnings- og Embedsmænd. Stødende op til disse paa Ydersiderne, var der Lodder, indeholdende omtrent 5 Tønder Land, for Haandværkere, og i Cirklen uden for disse fandtes der Lodder paa 10 og 20 Tønder Land for Farmere. De største af disse Lodder vilde paa Østsiden af Mississippi kun være blevne betragtede som en Haveplet; dog har det senere vist sig, at 20 Tønder Land, veldyrket, er nok til en Families Underhold, og det er alt det Land, som een Mand med Fordel kan opdyrke. Disse Landstykker blev med det samme hver Persons retmæssige Ejendom, og hver især søgte derfor at udvinde det mest mulige Udbytte deraf, men ingen fik mere Land, end han kunde overkomme at dyrke. Enhver lærte derved ogsaa at blive uafhængig indenfor sin egen Besiddelse ved saavidt muligt selv at producere alt, hvad han behøvede til sin Families Underhold. Saaledes udvikledes der et System af mindre, men velvandede Farme, der opdyrkedes til stor Frugtbarhed, og det samme Sy-

stem er i Dag — mange Aar senere — almindelig anerkendt for at være det bedste, der endnu kendes. Dette System kan Utah for største Delen takke for sin Velstand, der er meget ligelig fordelt mellem hver arbejdsom og ærlig Mand i det hele Land.

Det er blevet sagt, at Mormonerne er Irrigationens Pionerer i andre Stater end Utah. Det er sandt, at dette Vandingsystem i en meget ringe og ufuldkommen Grad havde været anvendt Aarhundreder før af Indianerstammer i Sydvest, og at nogle af de Haver og Marker, som omgav de spanske Missionsstationer, blev kunstigt vandede, men da Anglo-Saxerne kom dertil, var det forfaldent og ødelagt, hvilket viste, at Indianernes Eksempel havde liden eller ingen Fremtidsbetydning for Civilisationen. Det var Mormonerne, som praktisk viste Verden Irrigationens Muligheder ogsaa uden for Utah, medens den inden dets Grænser har naaet den højeste Fuldkommenhed.

Men i Fortroppen af Mormonernes Kolonister kom Brigham Young, som knap fire Aar senere undfangede den praktiske Idé at anlægge en anden Koloni ved Stillehavskysten, der skulde tjene som et midlertidigt Hælested for dem af de Hellige, som tog Vejen til Utah over Landtungen ved Panama eller omkring Kap Horn. Og fra Tanke til Handling var kun et kort Stykke Vej; thi allerede tidligt i 1851 udsendte han et stærkt Kompagni under to dygtige Ledere fra Salt Lake City for at finde en Dal nær det Stille Hav; der vilde de finde en aaben Slette af Form som en Pilespids, beliggende ved Foden af et mægtigt Bjerg, hvorfra man kunde overskue hele Dalen. Dette Sted havde han set i et Syn.

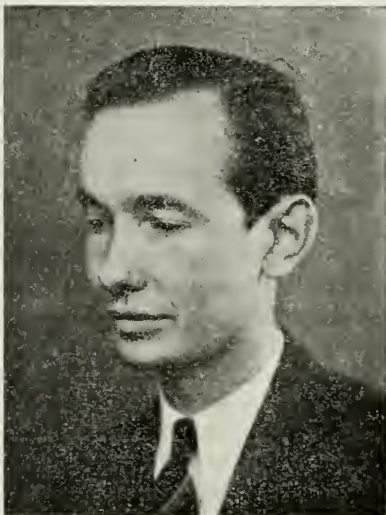
Over 1000 engelske Mile rejste de gennem øde, vilde og ubeboede Steder i sydvestlig Retning, og først efter fire Maaneders haard og anstrengende Rejse naaede de gennem Capon-Passet i Sierra Madres Bjergene og nød det forfriskende Syn af den frugtbare og yndige San Bernadinodal i Form af en Pilespids, som Brigham Young havde sagt dem. Her organiseredes den første Anglo-Saxon-Koloni i Nedre-Californien, og her indførte og anvendte de den samme Vandingsmetode, som den, der havde vist sig fordelagtig i deres »Zion« i Utah. De grundlagde Byen San Bernadino og opdyrkede store Landstrækninger med Vand fra de nærmeste Vandstrømme. Dette var Begyndelsen til Irrigationen i Californien. Fra Højderne her overskuer man i Dag de rige, gyldne Appelsinlunde, hvorimellem de yndige Byer Riverside og Redland næsten ligger begravede.

Mormonernes Ophold her blev dog ikke langt; thi allerede syv Aar senere blev den hele Koloni kaldt hjem til

Utah, da de Forenede Staters Tropper truede Folket med en Udryddelseskrig; men de havde opholdt sig der længe nok til fuldstændigt at vise Muligheden af en fordelagtig Irrigation. Et Aar senere blev den berømte Anahejm-Koloni organiseret. Denne bestod af Tyskere fra San Francisco, som bosatte sig i Santa Ana Dalen. I de senere Aar er Mormonsettlementer blevne anlagte ved Salmon River og Bear Lake County i Idaho saavel som ved Las Vegas og ved Munden af Rio Virginfloden i Nevada, i Little Colorado og Salt River Dalene i Arizona, i San Louis Dalen i Colorado og mange andre Steder. Overalt har de indført deres Irrigationssystem, og overalt er deres Metode kronet med Held, saa at de har »bragt Ørkenen til at blomstre som en Rose«. Paa den Maade har en miskendt og fordrevet Profet og Seers Tilhængere lagt en dyb, bred og varig Grundvold til det vestlige Amerikas Velstand og store Rigdomme. Amerika kan sikkert aldrig godtgøre Mormonfolket dets Fortjenester i Kolonisationens Tjeneste, men de har ubetinget Krav paa den højeste Tak og den varmeste Paa-skønnelse.«

H. M.

Københavns Gren udsender Missionær.

Figat H. Breum jun.

Den 24. Marts afholdt Missionærforeningen i den danske Mission en Afskedsfest for Fiagt H. Breum, som samme Aften af Missionspræsident Alma L. Petersen blev ordineret en Ældste i Kirken og beskikket til at virke som Missionær i den danske Mission, og videre kaldet til at arbejde i Silkeborg.

Et smukt og righoldigt Program blev udført, indbefattende et Skuespil, udført af Gleanerpigerne. Der solgtes Forfriskninger, hvilket gav en smuk lille Sum til Missionsfondet.

Redaktionelt.

Under guddommelig Vejledning.

Det har ofte været Tilfældet naar en eller anden Kirke harafholdt en stor Konference, at Spørgsmaal angaaende Forandringer i Læresætninger er blevet diskuteret, at en Retning har staaet i skarp Modsætning til en anden Retning inden for samme Kirke, og ofte har det ikke resulteret i Enighed, men i en ligefrem Deling efter forskellig Opfattelse af Skriften.

Med Mormonkirken staaer det anderledes til. Den afholder sine store Konferencer, ikke nu og da med mange Aars Mellemlum, men to Gange om Aaret, og man samles ikke for at argumentere om Kirkens fundamentale Principper, men for at høre Herrens Ord. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev grundlagt ved en Profet, og er blevet ledet af Profeter hele Tiden siden. De Sidste Dages Hellige har fra Kirkens Begyndelse stølet paa guddommelig Tilkendegivelse af Sandheden for deres Vejledning baade i timelig og aandelig Henseende, og ikke paa Menneskers Opfattelser, Meninger eller Fortolkning af Skrifterne.

Det har lydt, som det lød til Israel i fordums Tid, da Josva og før ham Moses stod frem for Folket og forelagde dem »Livet eller Døden, Velsignelsen eller Forbandelsen.«
»Vælger i Dag, hvem I ville tjene!«

Mormonerne har været beskyldt for at være undertrykt af Præsteskabet, og har vandret i blind Lydighed til sine Ledere. En større Usandhed er aldrig blevet udtalt. Thi ingen Kirke har en friere og mere demokratisk Forfatning end Mormonkirken, dens Medlemmer har samme Ret, som fordums Israel, til at vælge Lydighed til Herrens Raad og de følgende Velsignelser eller Ulydighed og de Sorger og Skuffelser, der bliver den naturlige Følge deraf. Og Kirkens Medlemmer har ligeledes Ret til paa disse Konferencer at anerkende og opholde deres Ledere eller løfte sin Stemme imod dem og forkaste dem.

Profeten Joseph Smith svarede engang, da han blev spurgt om, hvorledes han var i Stand til at styre Folket: »Jeg styrer ikke Folket, jeg lærer dem korrekte Principper og Folket styrer sig selv.«

Apostel Joseph Fielding Smith udtalte ved en Konference: »Naar jeg taler til eder, saa ved I formedelst Guds Aands Indflydelse, om jeg fortæller jer Sandheden eller ikke.«

Naar Folk er saa ivrige efter at høre det Budskab, som Kirkens Ledere har til dem ved disse Lejligheder, saa er det simpelt hen af den Grund, at Folket gennem de 106

Aar Kirken har bestaaet har erfaret, at der er »En Guds Kraft til Frelse for hver den, som tror«, baade i timelig og aandelig Henseende. Deres Raad har altid været godt. Herrens Ord har aldrig fejlet.

H M.

Undersøger giver sit Syn paa Mormonismen.

Paa Anmodning af Præsident B. S. Hinkley, skriver Ernest E. Owens, Sagfører i Indianapolis, følgende Artikel, hvori han giver sine Anskuelser af Mormonismen. Artiklen og medfølgende Brev er af Interesse til alle Sidste Dages Hellige.

Der er blevet sagt, at den Rejsende, som ønsker at tage de indiske Perler med sig hjem, maa bringe Indiens Rigdom med sig.

Saaledes er det med enhver, som undersøger »Mormonismen«. Han maa bære i sig selv et ydmygt, ærligt Ønske om at forstaa Sandheden. Hans Logik, hans Lærdom, hans Uddannelse, hans Stilling — i Korthed, alt, hvad han er, ligemeget hvem han er, gavner ham intet med mindre han fører med sig et oprigtigt Ønske om at kende Sandheden og forstaa dens Skønhed.

Heldigvis er der ingen saa stor, at han vokser fra dette Ønske, og der er ingen saa fattig, at han ikke kan opnaa det.

Men hver maa finde det for sig selv og paa sin egen Maade. Venner kan være behjælpelige og give Raad og Vejledning. Ved taalmodigt Arbejde kan Lærerne fjerne Uvidenhedens Skæl fra Folks Øjne. Missionærene kan bortrydde Fordomme, Misforstaaelser, Forblindelse og Had. Men Kampen er udkæmpet, vundet eller tabt paa Knæ for Gud i Bøn om Forstaaelse og Kraft.

»Mormonismen« er skarpt adskilt fra enhver anden Sekt eller Religion. Det der først og paa den mest slaaende Maade tiltrak sig min Opmærksomhed er den højere Klasse Folk, som den har produceret. Sidste December, da jeg først kom til Salt Lake City var jeg i det mindste en Agnostik (Tvivler) eller nærmere en Fritænker, men omtrent 20 Aars Erfaring som Sagfører har lært mig hurtigt at bedømme Folk. Det er en Nødvendighed i min Profession.

Jeg mødte, færdedes iblandt og studerede Mormonerne i otte Dage. Der var noget ved dem, som ingen andre Mennesker har, som jeg har mødt. Det var ikke noget haand-

gribeligt og følgeligt svært at beskrive, men ikke desto mindre virkeligt. Jeg var fast besluttet paa at finde ud af, hvad dette »noget« var. Saa gik jeg til derse Oplysningskontor paa Tempelpladsen og forestillede mig for Joseph Perry, jeg fortalte ham rent ud, at jeg havde fundet »Mormonerne« at være Folk af en højere Klasse og spurgte ham, om han vilde være saa venlig at fortælle mig, »hvad det var, der bevirkede, at de blev, hvad de var«.

Joseph Perry havde travlt, han har altid travlt, men han tog en Time til at fortælle mig Mormonismens Historie og Principper. Jeg havde aldrig før hørt noget lignende.

Her var et Folk, som frit erklærer, at Himlen er ikke lukket; at Gud regerer endnu og aabenbarer sin Villie til hans Børn.

Her var en Kirke grundlagt paa ny Aabenbaring. Ideen var logisk, men lidt haard at fatte. For mig var det noget nyt og i Modsætning til alt, hvad jeg før havde hørt.

Jeg syntes jeg maatte undersøge dette Spørgsmaal om ny Aabenbaring. Hvis det var sandt, hvad min Ven, Perry, havde sagt, og »Kirken« havde bestaaet i over hundrede Aar, saa maatte absolut nogle af disse Aabenbaringer have baaret haandgribelige Frugter i den Tid.

Fire Dage efter laa jeg paa de Sidste Dages Helliges Hospital i Salt Lake City, hvor jeg undergik en alvorlig Operation. Mit Liv var bevaret ved den vidunderlige Dygtighed udvist af Lægerne og Sygeplejerskerne der. Da jeg begyndte at komme lidt til Kræfter, havde jeg en enorm Appetit. Mine Tanker drejede sig hele Tiden om Mad og Diæt. Den rigtige Føde og Diæt betød Kræfter, Helbred og Hjem. Jeg ønskede at læse og bad Sygeplejersken om at give mig min Haandtaske. Jeg havde der en to, tre smaa Hæfter om Mormonismen. Jeg begyndte at læse dem. Den ene af dem fortalte, hvad Menneskene skulde spise og drikke, og hvad de ikke skulde spise eller drikke. Jeg tænkte, det maatte være noget af det nyeste, skrevet af en af vore dygtigste og mest moderne Videnskabsmænd. Saa opdagede jeg, at det var skrevet af Profeten Joseph Smith for over 100 Aar siden, at Mormonerne havde levet efter disse Regler i et Aarhundrede og som Resultat levede længere, lykkeligere og bedre i enhver Henseende.

Siden har jeg anstillet andre Prøver og foretaget mange andre Studier og Undersøgelser. Og det hele er meget simpelt. Beviset for, at en Mand er en Profet, ligger i, at hans Profetier gaar i Opfyldelse. Hvis ikke, er han en Bedrager. Undersøgelser har vist, at der var ingen Bedrager i Mormonkirken.

En anden skarp Forskel er Princippet angaaende Fremgang. Jeg havde aldrig kendt en Kirke, som holdt til dette Princip. Ikke des mindre havde jeg paa min egen Maade tænkt en Del over dette Emne. Princippet er logisk. Det udelukker Barbarismen og Grusomheden, som findes i andre Sekter. I Korthed, det er guddommeligt.

For det tredje, og i Modsætning til andre Folk, byder Mormonerne den »højere Kritik« og videnskabelig Undersøgelse velkommen. Øjensynlig diskuterer de med Glæde og Frimodighed deres Religion i det hvide Lys af Kundskab og Udforskning. Det var noget, som forbavsede mig. Senere lærte jeg, at Mormonerne antager al Kundskab som en Del af den store Sandhed. Siden vi er skabt i Guds Billede og vandrer Vejen fremad til Helliggørelse er en saadan Anskuelse tiltalende for enhver ærlig Undersøger?

Til ethvert Menneske, som er i Tvivl og Vildrede; som har i sin Sjæl et inderligt Ønske om at forstaa, men ikke er i Stand til at harmonere de tilsyneladende Uoverensstemmelser i Bibelen, som ikke er i Stand til at harmonere Videnskab og Religion; som er ved at synke i Tvivlens mørke Vande, anbefaler jeg paa det varmeste en Undersøgelse af Mormonerne og Mormonismen.

De har en Religion. De lever efter den. »Af deres Frugter skulle i kende dem.«

Ernest E. Owens,
Indianapolis, Indiana.

Hr. Bryant S. Hinkley,
Præsident, Northern States Mission,
2555 North Sawyar Avenue,
Chicago, Illinois.

Kære Hr. Hinkley!

Jeg skammer mig ved Tanken om, at jeg ikke var til Stede, da De og Præsident David O. McKay besøgte Grenen her. Efter flere Ugers haardt Arbejde var jeg den Dag ude i de smukke Bakker i det sydlige Indiana. Vi kom hjem Kl. 7 om Aftenen, og jeg havde en underlig Følelse, at jeg skulle gaa i Kirke den Aften. Men som De ved, kom jeg ikke, og led derved mit Tab.

Jeg vedlægger den Artikel, som De anmodede om. Jeg tvivler paa, at den vil være Dem til nogen Nytte. Ikke des mindre er den baseret paa mine egne personlige Erfaringer og mine egne Anskuelser. De kan anvende den som De ønsker.

Som De muligvis har tænkt Dem, er jeg nu taknemlig til Mormonkirken, og glad for mine Venner der, saa min Artikel hælder maaske ganske naturlig til den Side. Det

tror jeg imidlertid ikke; thi jeg har i det mindste prøvet paa at fremsætte mine Anskuelser paa en naturlig Maade.

Endvidere har jeg nu omtrent foretaget alle de Undersøgelser, som jeg agter at gøre, og er nu omtrent rede til det næste Skridt.

Med de bedste Hilsener til Dem og Deres, forbliver jeg
Deres forbindtlige

Ernest E. Owens.

Ovenstaaende Brev og Artikel viser Hr. Owens' Anskuelser om Mormonismen, og forklarer, at hans Undersøgelser har ført ham til et Punkt, hvor han er rede til at tage det næste Skridt — blive Medlem af Kirken.

Nye Templer.

Præsident Heber J. Grant har den 6. Marts meddelt, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har købt 24 Acres Land i det eksklusive Residens-Distrikt i Los Angeles, Kalifornien. Købesummen for denne Grund er 175.000 Dollars. 12 Acres af Grunden ligger ud til den smukke Santa Monica Boulevard, og paa denne Grund vil Kirken i den nærmeste Fremtid paabegynde Opførelsen af et Tempel til 350.000 Dollars.

Ligeledes meddeles der, at Kirken har erhvervet en Byggegrund i Idaho Falls, Idaho, cirka 10 Acres Land i Nærheden af De Sidste Dages Helliges Hospital, hvor Bygningen af et Tempel til 250.000 Dollars vil blive paabegyndt snarest muligt.

De to nye Templer bliver henholdsvis det 10de og 11te, som Kirken bygger. Kirken opretholder nu Templer i Salt Lake City, Logan, Manti og St. George i Utah, samt i Mesa, Arizona, Cardston, Kanada og paa Hawaiiøerne. Med Templet i Nauvoo, som blev ødelagt af Pøbelen i 1846 iberegnet, vil den samlede Udgift ved Bygningen af disse Templer blive noget over 10.000.000 Dollars. Templet i Salt Lake City alene har kostet over 4.000.000 Dollars.

Død i Utah.

Søster Axeline Manuella Nielson Peterson, tidligere Præsident for den svenske Mission, Hugo D. E. Petersens Hustru, døde den 6. Marts i sit Hjem i Salt Lake City. Søster Peterson, som var 71 Aar gammel havde i nogen Tid lidt af en Hjertefejl og var sengeliggende den sidste Maanedes Tid før sin Død. Hun var født i København, den 10. Decbr. 1865, Datter af Haakon og Sofie Nielsen. Hun blev i sin

unge Alder Medlem af Kirken og kom i 1884 til Utah og blev den 23. Maj 1884 ægteviet til Hugo D. E. Petersen.

To Gange ledsagede Søster Petersen sin Mand til Sverrig, hvor han præsiderede over den svenske Mission, først i 1923—1925 og siden i 1934—1936.

Missionær mister sin Fader.

Den 24. Februar modtog Missionspræsident Alma L. Petersen et Telegram fra Præsident Heber J. Grant, at Alfonzo Christensen, Prescott, Arizona, Fader til J. Newell Christensen, som for Tiden arbejder som Missionær i Esbjerg, var død. Noget senere modtog Præsident Petersen et Brev fra Missionærforeningen i Prescott med en Kopi af et Brev, som Missionærforeningen havde sendt Ældste Christensen. Missionærforeningen bestaar af forhenværende Missionærer.

Vi gengiver her i Oversættelse en Del af Brevet:
Ældste J. Newell Christensen,

Danske Mission.

Kære Newell!

Vi Missionærer i Prescott Gren, sender alle vor dybt-følte Sympati og Medfølelse i den store Sorg, som har ramt os alle ved din Faders Død. Vi føler i Sandhed, at vi har mistet en Ven.

I saa meget, som det er vort Formaal at sende en af vore Medlemmer ud i Missionsmarken igen, og endnu ingen har ude, har vi enstemmigt vedtaget at yde din Familie den Støtte, som de vil trænge til for at kunne holde dig paa din Mission til du har fuldført det vidunderlige Arbejde, som du har begyndt. Vi føler, at du er eksemplarisk i din Missionsvirkosmhed, saa at ikke alene vor Gren, men Kirken kan føle sig stolt af dit Arbejde. Dit sidste Brev til Grenen gjorde et dybt Indtryk paa os, da du skriver, at du har indgaaet en Pagt med Herren, at du vil anvende al din Tid og dine Evner i hans Tjeneste. Vi ved, at Herren har velsignet dig med mange Talenter. Du har Tid, og vi vil se til, at du ikke kommer til at savne de nødvendige Penge.

Vi vil gerne høre fra dig en Gang om Maaneden og følge dig i dit Arbejde hele Tiden. Dine Erfaringer og dit Vidnesbyrd vil være os til Glæde og Hjælp.

Din Familie har det godt, Pigerne vil blive ved i Skolen, Herman har godt Arbejde i Penny's Forretning. Du bør være stolt af din Familie og det Arbejde de udfører i Grenen. Deres Tro er stærk, ingen Vaklen, og de presser alle fremad

Undertegnet af Missionærforeningens Medlemmer.

Navnet Jesus Kristus.

Navnet er et højhelligt Navn og burde ikke nævnes saa ofte i Prædikener eller i daglig Tale om evangeliske Lærdomsprinciper, som det bliver det af mange Kristendoms Bekendere. De jødiske Rabinere beretter om, at Navnet »Jehova« (som vi skriver Ordet), betegnende Gud, turde ikke benyttes i Tale eller Skrift uden i Forbindelse med Udførelsen af højhellige Handlinger eller i Beretninger derom af de kirkelige Historieskrivere, saasom af de hellige Skribenter, som nedskrev Beretningerne, der findes i det gamle Testament. Det berettes, at Frygten for at tage Guds Navn forfængelig, og »Jehova«-Navnet forfængelig var saa stor, at kun faa kendte den rette Udtale af dette Guddomsnavn, saasom selvfølgelig Ypperstepræsten, og at efter Jødernes Hjemkomst fra den babyloniske Landflygtighed og efter Nyopførelsen af Templet for paany at udføre de paa-budte hellige Tempelhandling, der var ingen, som kendte Navnetegnets Udtale. Dette lyder mærkeligt, men saaledes berettes der.

Det andet Bud lyder, som vel kendt: »Du skal ikke tage Herrens, din Guds, Navn forfængelig; thi Herren vil ikke holde den uskyldige, som tager hans Navn forfængelig.« (2. Moseb. 20:7 og 5. Moseb. 5:11).

I et Kapitel i tredie Mosebog, 19:12, læser vi disse Ord, udtalte af Herren: »I skulle ikke sværge falskelig ved mit Navn, saa du vanhelliger din Guds Navn; jeg er Herren«; og i samme Mosebog, 24:16, læser vi: »Den, som bespottes Herrens Navn, skal dødes.«

Disse Skriftsteder, og mange andre, fremsætter for os ikke alene, hvor frygtelig en Synd det er, om nogen bespottes Guds Navn, idet samme gør sig skyldig til Dødsstraf, men ogsaa, at alle, som letsindig tager Guddomsnavn paa deres Læber, staar som skyldige til Modtagelse af Straf.

De hellige Gudsnavne skulde ikke nævnes uden i passende religiøs Samtale. Vi er, som allerede hentydet til, vel kendt med, at begge Guds Søns Navne, »Jesus« og »Kristus« bliver nævnt alt for ofte af saa at sige alle Kristendoms Bekendere i Prædiken og i religiøse Samtaler.

I nogle Lande i Europa bliver vor Frelasers første Navn, »Jesus«, ofte vanhelligt nævnt i daglig Tale, nemlig som Sværgeord, og i Amerika, i hvert Fald i de Forenede Stater, bliver Navnet »Kristus« (Christ) af mange nævnt som dagligt Sværgeord, og saaledes dagligt vanhelliget. Dette er frygteligt og udviser, at vedkommende, som bander, enten ikke har modtaget en sand, til Hjertet trængende Undervis-

ning angaaende Guds enbaarne, hellige Søns Frelserger-ning, hans Forsoningsdød og hans Opstandelse fra de døde efter hans Korsfæstelse og Død for vore Synders Skyld, og, fremdeles angaaende hans Ophøjelse »ved Faderens højre Haand«, som Gud med ham; enten dette, eller ogsaa, at de, som sværger ved Frelserens Navn, derved vil tilkendegive deres Tilsidesættelse af slige Belærelser vedrørende Jesus Kristus som kun værende overtroisk Opspind, hvis Antagelse ligger under deres Værdighed. Men paa en kommende Dag vil slige Personer i største Ydmyghed bøje deres Knæ for Verdens Frelser, Jesus Kristus.

Som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af de Sidste Dages Hellige maa vi nøje bevogte, at vi ikke tager Guds vor himmelske Faders Navn, eller Jesu Kristi, vor Frelser, Navn forfængelig, ham, som er Gud med Faderen evindeligt.

Niels F. Green,

ODENSE: Den 16. Februar fejrede Søster Maren Henriksen Holm sin 80 Aars Fødselsdag. Søster Holm blev døbt for 5 Aar siden, og har i disse 5 Aar stedse glædet sig ved sit Medlemsskab i Kirken.

RANDERS: Fredag den 5. Marts afholdt Ungdomsforeningen i Randers Gren en Fest, hvor et morsomt og underholdende Program, bestaaende af Sangnumre, Oplæsninger og to Sketch'er udført af Gleanerpigerne. Smørrebrødspakker solgtes til Berigelse af Foreningens Kasse.

Afløsninger.

Ældsterne Lewis A. Westenskov, Robert Nelson og Thomas C. Sørensen, som hver især har virket som Missionærer i den danske Mission i to og et halvt Aar, er nu afløst og er paa Vej til deres Hjem i Amerika.

INDHOLD:

Hvad det vesttge Amerika skylder	Mormonismen	122
Mormonismen	Nye Templer	125
Københavns Gren udsender	Død i Utak	125
Missionær	Missionær mister sin Fader ..	126
Underguddommelig Vejledning	Navnet Jesus Kristus	128
Undersøger giver sit Syn paa	Fra Missionsmarken	128

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr. Aar.

Ansvarshavende Redaktør: *Alma L. Petersen,*
Priorvej 12, København F.

Medredaktør: *Hans Mikkelsen,*
Priorvej 12, København F.